

## [Cap a unes relacions lliures i no coercitives, no regulades, no restrictives i no possessives.](#)

desembre 26, 2008, 12:14 pm

### [antipatriarcal](#)

Aquest text no defensa una nova forma de relació per les parelles. És més aviat un reconeixement de que el nostre “projecte comú”—l’abolició de totes les relacions de dominació—inclou l’abolició de relacions coercitives/tancades. Estic parlant d’aquelles relacions amb una forma fixada, amb regles o contractes permanents. Aquestes relacions no poden formar part d’una societat lliure. I de la mateixa manera que amb altres relacions coercitives que constrenyen la nostra llibertat, han de ser confrontades per tots aquells que cerquem la llibertat.

Necessitem transformar les nostres relacions sexuals tal i com ho fem amb totes les nostres relacions, en total oposició a aquesta societat, no a partir del deure revolucionari, sinó perquè és la única manera possible de tenir relacions sexuals plenes, riques i desinhibides, on l’amor deixa de ser una desesperada dependència mútua i enlloc d’això es converteix en una exploració expansiva d’allò desconegut.

### REGLES DE COMPROMÍS

Utilitzaré els termes “relacions regulades” i “relacions restrictives o coercitives” ja que no conec cap terme genèric que englobi tant les relacions monògames com aquelles que diuen ser poliàmoroses o obertes però que segueixen tenint regles. Respecte a les últimes em refereixo a aquelles on la coerció consentida permet que l’afecte o el sexe no es restringeixi a una sola persona però segueixen sense ser lliures de seguir els seus desitjos.

Des d’un punt de vista polític aquestes dues opcions de relacions són el mateix. Si els teus motius per rebutjar la monogàmia es basen en un augment de gratificació sexual amb un nombre de gent més elevat, probablement et vagi bé tenir una relació regulada. En canvi, si ho fas pel desig de crear comunitats enlloc de parelles, pel desig i no el consentiment, per la confiança enlloc de la por... llavors, quin sentit té el “enrotllat amb qui vulguis, però no davant meu”? Totes les regulacions han de ser eliminades, això és el que vull dir quan em refereixo a relacions obertes o relacions lliures en aquest text.

### ELECCIÓ I RESPECTE

Mentre que s’accepten les relacions obertes en els ambients del “rotllo”, també s’accepten les relacions restringides per igual. Això té una justificació prou raonable: la gent és lliure d’escollir la seva forma de relacionar-se, no hi ha un únic model de relació políticament correcte, etc. Tot i així, hi ha un munt de raons per pensar que aquest punt de vista és massa simplista.

Per començar, en les societats de masses consentim tot tipus de relacions coercitives. Treballem per un salari, som consumidors i per tant, explotadors de treballadors... és realment difícil trobar relacions que no estiguin basades en algun grau de coerció o

explotació. Consentim relacions coercitives, però això no vol dir pas que les desitgem. Des dels anys 70 (com a mínim!) el feminisme radical ha estat explorant les principals diferències entre consentiment i desig, especialment en l'àmbit de les relacions afectives i sexuals. Per posar un exemple, moltes dones consenten el sexe per tal d'evitar violacions. L'arrel del consentiment es troba en el llenguatge de la llei i el dret a la propietat. Per això és útil per les societats de masses altament jerarquitzades, però inútil per societats horitzontals i autogestionades. La realitat actual ens fa difícil de comprendre un món basat en el desig, però les nostres relacions sexuals són un bon lloc on començar a practicar el desig enlloc del consentiment.

Així doncs, la gent consent relacions regulades tal i com ho fa amb altres relacions coercitives però, realment les desitja? Fonamentalment, això és una contradicció en termes. No necessitem posar regles sobre coses que no temem. Si dues persones només desitgessin tenir relacions sexuals entre elles dues, llavors no caldria que es possessin regles. Això no vol dir que sigui una relació coercitiva, tot i que és monogàmia literal. La coerció es troba en el control d'aquest desig, tant el propi com el de la persona que desitges i estimes.

La monogàmia és un contracte precisament perquè no esperem monogàmia literal, perquè esperem que la nostra parella desitgi sexe amb altres persones que no son nosaltres. Potser no ara, però indubtablement en el futur. També esperem que la nostra parella posi regles per controlar el nostre desig ja que tampoc confiem amb l'exclusivitat del nostre desig sexual. Per això és ridícul que les parelles monogàmiques justifiquin que s'han prohibit tenir sexe amb altres persones perquè no desitgen tenir sexe amb ningú més.

Les relacions regulades operen d'acord amb el consentiment però no amb el desig, tot i que hi ha raons per desitjar coaccionar i ser coaccionat. Desitgem això perquè desitgem controlar, posseir allò que està al nostre voltant. Aquest és un desig fixat en el mite que podem fer això amb els éssers humans, i encara pitjor, que podem fer-ho en nom de l'amor quan en realitat és control. Si no podem abandonar la nostra creença sobre la possessió d'allò sense límits: i amb això em refereixo a coses com ara l'amor, l'afecte, el desig sexual... com podem aspirar a renunciar al control d'allò que té límits—com ara els recursos del món?

Val la pena mencionar aquí, encara que només sigui com un incident a part, que malgrat aplicar una vigilància constant i/o força, ningú pot evitar que la seva parella estimi o tingui sexe amb altres persones. L'únic que podem fer és creure que podem evitar-ho.

## GELOSIA I ALTRES SENTIMENTS

L'infant reacciona a un nou germà amb extrema gelosia, intensos sentiments de rivalitat i, en el fons de tot, sentiments de possessivitat. Com a adults ho veiem amb simpatia però no horror. No esperem que la mare deixi de banda a la criatura acabada de néixer o que mantingui el seu amor per ella, d'amagat del germà gran. En lloc d'això, esperem que la mare tranquil·litzi al primer fill que encara estima i de qui té cura de la mateixa manera que estima i té cura de la nova criatura. Excepte en casos molt excepcionals, la gelosia de l'infant disminueix i l'infant acaba per acceptar la situació.

En contraposició, tenim les relacions dels adults:

L'adult, sovint reacciona a una nova persona al costat del cos de la parella amb extrema gelosia, intensos sentiments de rivalitat, ràbia, i possessió. Com a adults esperem que o bé el nouvingut sigui deixat de banda (monogàmia) o que s'obeeixi un codi de conducta, com ara que la relació amb el nouvingut no es manifesti davant la nostra parella (relació restringida). De totes les diferents i complexes emocions que pot haver-hi entre tres o més persones, prioritzem la gelosia i la rivalitat per la nostra parella.

Això sembla demostrar que existeix una separació civilitzada i artificial entre els potencials dels infants i els dels adults. Considerem que les emocions dels infants són irracionals i que per tant no són capaços de governar una situació, però que les emocions dels adults són racionals i que per tant, podem governar-les. En les relacions restrictives considerem raonables els sentiments o el desig per un altre cos, però creiem que hem de controlar aquests sentiments. El desig de posseir s'anteposa als altres desitjos (val la pena apuntar que això és particularment cert en algunes cultures mentre que la gelosia sexual no és comprensible en algunes altres. Tot i que és "natural" sentir-nos gelosos aquells de nosaltres que hem crescut en una societat monogàmica, això no vol dir que aquells que han crescut en una societat no monogàmica s'estiguin reprimint els seus sentiments!).

També està molt estesa la creença en què el creixement emocional es dona en la infància i no quan s'és adult. Això vol dir que l'infant té l'oportunitat de créixer i desenvolupar-se emocionalment mentre que l'adult és retardat i incapaç d'aprendre. Quants cops hem sentit a algú resignar-se: "és que jo sóc gelós i no puc fer-hi més".

Les relacions coercitives no són respectuoses, ja que són la negació del creixement i el desig. Si em sento coaccionat per la gelosia de la meua parella, això significa que pressuposo que ella és incapaç de fer front a les seves emocions i massa retardada com per canviar. En part, això és cert: és més difícil ser flexible als 30 anys que no pas als 10. Als 30 t'has passat 30 anys impregnant-te amb la cultura de la monogàmia i és molt més probable que et trobis envoltat de bona gent que està intentant no "ferir-te". Aquesta "bondat" no fa més que agreujar la nostra ferida i el nostre dolor.

Acceptar sentiments de gelosia i por obertament sense preguntar o esperar que l'altre restringeixi la seva conducta i que per tant, "solucioni" aquests sentiments, ens força a no ser posseïdors de la nostra parella sinó de les nostres pròpies emocions. El meu dolor és meu i prou. Podem demanar a qui estimem que ens estimi a través del nostre dolor i probablement ens adonarem de que la ferida disminueix i sovint desapareix. És molt mesquí retreure a les nostres parelles el fet que estimin a algú altre, que desitgin a algú altre més que tu, o fins i tot, que desitgin a algú més enlloc de tu.

## TRENCAR O DIVIDIR-SE

Degut a la nostra posició en la societat de masses, i la nostra necessitat de supervivència, algunes opcions i compromisos son inevitables. La nostra necessitat de menjar i tenir habitatge ens fa explotadors, consumidors, ja sigui de productes de comerç just o bé pizza tropical. No estem connectats amb la natura significativament, ni que tinguem un hort al camp. Tots utilitzem la tecnologia amb major o menor mesura. I

mentrestant, les nostres relacions són els lloc on som més lliures d'intentar ser lliures— de viure aquí i ara sense posseir i oprimir a l'altre.

Acceptar les relacions coercitives de la mateixa manera que les relacions lliures, és tan ridícul com pretendre que les societats industrials, o societats amb governs, puguin coexistir amb les societats basades en la natura. Si el meu amor és lliure, però el teu no ho és, l'escassetat és creada. Dir que sóc lliure de no posseir terra si tu ets lliure de posseir-la, és banal. La teva possessivitat depèn de la meva conformitat, i des de que no crec amb la propietat privada, no accepto la teva possessivitat.

Si creiem que l'amor hauria de ser regalat lliurement a partir del desig, no podem respectar la cultura de l'amor-mercaderia i la parella-possessió.

Això significa que no actuar d'acord amb els meus desitjos en estimar qui vulgui quan vulgui, és ser còmplice amb un sistema de coacció, de control i possessivitat al qual m'hi oposo. No, no accepto ni puc acceptar les regles de la "teva" relació. En una societat lliure no es demanarà el consentiment d'una persona per dormir amb una altra de la mateixa manera que no demanaríem a un pare el consentiment de casar-nos amb la seva filla. "Respectar" les relacions restrictives significa perpetuar-les.

## ACCIÓ DIRECTA

I perquè no declarar la guerra a la monogàmia? I seduir a parelles, xicots, companyes, nòvios... obrint una escletxa en les seves relacions tancades i possessives? Quan estem amb algú que ens atrau i sabem que té parella, automàticament descartem tota possibilitat d'intimar amb aquesta persona, o almenys fins que es trenqui la parella (la qual cosa esperarem amb impaciència!). Però tan bon punt ja no creiem amb les regles de la monogàmia, ja no tenim necessitat de reprimir els nostres desitjos i mantenir-nos fred/es amb ningú que ens atragui. Podríem ajudar als oprimits per les seves gelosies a alliberar-se "robant" petons als seus llavis prohibits. Si això et xoca o t'ofèn, potser t'hauries de preguntar perquè.

## COMUNITATS ENLLOC DE PARELLES

Les relacions regulades, i l'acceptació de les mateixes, amaga una jerarquia. La relació d'una parella té més valor que les altres en la comunitat. Seria igual d'indesitjable i poc realista esperar que tothom sentís el mateix amor i connexió amb cada persona de la comunitat.

La comunitat és més que un i més que dos. En petites comunitats autosuficients i autogestionades no pot haver-hi la tirania de l'individualisme o la parella. Per crear comunitats salvatges i radicals també ens hem d'oblidar de la idea de sacrificar els desitjos individuals pel benefici de la comunitat. Estem tan programats pel sistema que resulta difícil imaginar un món on regni la cooperació enlloc de la competitivitat. Inclús és més difícil d'imaginar un món on som lliures de dur a terme els nostres desitjos i el plaer obertament. Si aquestes son les comunitats que estem intentant crear, llavors hem de ser honestes i obertes. Aquestes comunitats no prosperaran evitant el conflicte, sinó afrontant-lo sense por.

Un argument que normalment donen aquells que no necessàriament defensen les relacions coercitives però que es veuen restringits per la ideologia és aquest:

És raonable que A no s'enrotlli amb B davant de C.

És raonable perquè A es preocupa per C igual que per B.

A no vol disgustar C.

Ningú vol disgustar a aquells que estimem. Però si restringim o inhibim els nostres desitjos per la falsa pau de no disgustar als altres, llavors ens trobem en un món de dèficit emocional. Què passaria si C estigués disgustat perquè A i B són totes dues del sexe femení i C sentís la seva masculinitat amenaçada? O si C estigués disgustat perquè A és negre i B és blanc i l'orgull de C com a home negre fos amenaçat per l'amor interracial?

Des de la nostra consciència política ens sembla evident que hem de qüestionar i eliminar tota expressió de homofòbia i racisme, i que li correspon a C superar els seus problemes emocionals. La homofòbia i el racisme són dinàmiques de control i poder interioritzades que han de ser qüestionades i superades, igual que les relacions regulades.

Així doncs, si tu fossis A, t'enrotllaries amb B davant de C si C es disgustés?

## AQUÍ I ARA

Viure aquí i ara enlloc del passat o el futur és una característica comuna de moltes societats basades en la natura i una de les grans deficiències en la nostra societat de masses. La nostàlgia del passat o l'esperança del futur no ens permet viure plenament el present. Asseguts en una oficina somiant amb el cap de setmana o dedicant el nostre temps lliure a veure personatges de sèries televisives enlloc de gent real, és clarament poc saludable. Tenir sentiments incompatibles amb l'aquí i ara és igual de perjudicial. Estar amb la persona que estimes i al mateix temps estar miserablement preocupat per alguna cosa que va passar o que podria passar és tan ridícul com no gaudir d'un deliciós àpat perquè algun cop has patit mal de panxa o tems patir-ne en un futur.

El passat ja ha passat. El futur pot ser que no arribi mai.

La felicitat es troba en l'aquí i ara, en l'instant. Hem malgastat les nostres vides desaprenent això però podem atrapar espurnes d'això a través del sexe, l'afecte, el dolor, l'imprevisible,... Per tal que les nostres relacions siguin intenses han de ser en l'aquí i ara, ja que tan sols existeixen en l'aquí i ara. La famosa cita "no hi ha tal cosa com l'heterosexualitat o l'homosexualitat, tan sols hi ha pràctiques heterosexuales i homosexuals" es pot estendre per adonar-nos que les unions sexuals són sexuals en el precís moment, no el dia abans o el dia després. És dolorós i enganyós insistir en el desig sexual perpetu, demanar a la persona que estimes avui que et segueixi estimant demà.

No necessitem "currar-nos" les relacions, tan sols cal tenir-les. Sense contracte, ni demanda, ni competició, ni coerció.

